

صدای کارگران کونیست

چگونه خود را به مردم بشناسانیم؟

ن.ن.

دیروز نواری از مکالمات بی سیم مأموران سپاه پاسداران در تظاهرات روز قدس منتشر گشت که حاوی گزارشات و پیامهای ایشان به فرماندهی مقابله با تجمعات را افشا می کرد. در این نوار چند دقیقه ای نشان داده شد که این مرکز در سراسر مسیرهای تظاهرات حساسیت زیادی به شعارهای مطرح شده و تعلقات جناحی ایشان و تعداد دسته های شعار دهنده دارد. کاملاً واضح است که این ستاد مرکزی با طبقه بندی دسته های معترضین نیروهای خود را برای سرکوب اعزام می کند. مثلاً دیدیم که در میدان هفت تیر تا زمانیکه شعارها حول تعریف و تمجید از موسوی و کروبوی و الله اکبر بود و مردم در پیاده روها مشغول راهپیمایی بودند، برخورد شدیدی با ایشان نشد. اما به محض درگیر شدن جمعیت با لباس شخصی های موتور سوار و آتش زدن موتورهایشان و شعارهای رادیکالتر، با فاصله ده دقیقه تا ربع ساعت، نیروهای مجهز ضد شورش در ضلع جنوبی میدان ظاهر گشته و با شلیک گاز اشک آور به سمت جمعیت یورش می برند. اینها نشان می دهد که ستاد مرکزی کودتا نسبت به جریان هایی که از حدود توصیه های «مبارزه قانونی» و «عدم خشونت» و شعارهای «زنده باد» خارج می شوند حساسیت زیادی داشته و بصورت گزینشی عمل می کند.

با گوش کردن به این مکالمات و توجه به اقدامات نیروهای سرکوبگر، اولین چیزی که بنظر یک فعال کونیست می رسد اینست که در شرایطی که تعداد کونیست های مستقل از جناح های حاکمیت بسیار کم است، آیا امکان جدا کردن صف ها و در دست گرفتن نمادها و رنگ های مشخص کننده ی آنان وجود دارد؟ مطمئناً هر فردی که از سلامت عقل و روح برخوردار باشد متوجه می شود که در چنین تظاهراتی که نیروهای سرکوبگر بصورت آماده و مجهز در مسیرهای اعلام شده قرار گرفته اند، کونیست ها نباید به این شیوه خود را از دیگران متمایز کرده تا کار شناسایی سرکوبگران را راحت تر کنند. در اینجاست که بغیر از خط تبلیغاتی مؤثر در مقابل انحصار طلبی رهبران اصلاح طلب، متوجه کاربرد عملی شعار «جنبش رنگین کمان» می شویم. اگر تنوع گرایی در شعارها و رنگ های نمادین تأثیر گذار باشد و در میان مدت بتواند انحصار «سبز» را در هم شکنند، آنوقت مشخص شدن نیروهای متمایز از طرفداران اصلاح طلبان حکومتی برای ستادهای مبارزه با تجمعات دشوارتر خواهد گردید. پس می بینیم که چنین انحصاری چگونه در خدمت سرکوبگران قرار گرفته است. آنان با شناسایی دسته های رادیکال و انقلابی می توانند به سرعت نیروهای خود را علیه آنان به کار انداخته و ضربات سنگینی را به ایشان وارد آورند.

منظور من از بیان این نکته آن نیست که هرگونه اقدام مستقل هواداران کونیسم را خطرناک و غیر ممکن نشان دهم. حتی در چنین شرایطی نیز می توان دست به ابتکاراتی زد که جنبش کونیستی را بصورت نیرویی مستقل و جدی و انقلابی در دید عموم قرار داد. اولاً شعار نویسی با شعارهای مشخص کننده ی نیروهای کونیست و رنگ سرخ نیاز به تعداد زیادی ندارد و نشان داده است که از کم هزینه ترین و کم خطرترین نوع تبلیغات است. پخش شبنامه و اعلامیه ها در محله های کارگری و مراکز تجمع کارگران نیز از همین نوع تبلیغات است که با تعداد کمی قابل اجراست. اما مسلماً هیچ اقدامی بار آموزشی و پرورشی و بالا بردن روحیه مبارزاتی تظاهرات را ندارد. پس اقدام به تظاهرات هم برای بارآوری نیروها لازم است. این تظاهرات ها می تواند از دسته های کوچک ده بیست نفره در محلات کارگری، همراه با پخش اعلامیه و تراکت صورت پذیرد. در صورت ایجاد ارتباطات نزدیکتر بین جریان های کونیستی شاید بتوان با دسته های بالا تر از صد نفره، بدون اعلام علنی قبلی در مراکز شهر، هنگامیکه نیروهای سرکوبگر انتظارش را ندارند نیز عملی گردد.

به هر حال آنچه مسلم است، نیروهای کونیست بدون اظهار وجود مستقل و اعلان علنی شعارهای مستقل و انقلابی خود در انظار عمومی، هرگز نخواهند توانست خود را بعنوان یک نیروی عینی و جدی نشان دهند. و تا زمانیکه مردم به وجود جدی ایشان در مبارزات واقف نگردند، هرگز نخواهند توانست به جذب نیروی لازم برای تأثیر گذاری در جامعه دست یابند.

سرنگون باد حکومت سرمایه داری جمهوری اسلامی!

نان، مسکن، آزادی - جمهوری شورایی!

انتشار از «ندای سرخ» وابسته به گروه «بسوی انقلاب»